

PROLOG

4 iulie

ARTIFICIILE BUBUIE PRIN TOATĂ PIAȚA, LUMINEAZĂ CERUL nopții și-i oferă cercuri colorate care se extind până dispar. Oamenii sărbătoresc, strigă și aplaudă, în timp ce eu îmi șterg mâinile transpirate pe pantaloni, încercând să mi le usuc.

De ce sunt așa de agitat?

Din cauza ei...

Arunc o privire lângă mine și o observ, gândindu-mă din nou la tot, calculând, repetându-mi în minte ceea ce trebuie să spun, cum trebuie să spun, în cazul în care pot să spun. Stăm pe iarbă și ea zâmbește, cu privirea pierdută la spectacol, iar artificiile i se reflectă pe chip, conferindu-i nuanțe roșii, albastre și multe alte culori.

Ea mi-a fost întotdeauna alături de când eram mici și, pe măsură ce am crescut, o parte din mine a știut întotdeauna că ceea ce simt pentru ea nu este doar afecțiune sau prietenie. Vreau mai mult decât atât și, după mai multe săptămâni în care mi-am făcut curaj, am decis să-i spun asta clar astăzi.

Haide, poți!

Privesc din nou cerul colorat și-mi mișc încet mâna pe iarbă, punând-o peste a ei. Inima mi-o ia la trap și mă simt ca un idiot că nu o pot controla. Nu-mi place să mă simt vulnerabil și n-am crezut niciodată că voi avea sentimente pentru cineva, pentru că nu era ceva ce căutam. Ea nu spune nimic, dar nici nu-și retrace mâna.

Îi simt ochii asupra mea, dar nu îndrăznesc să o privesc, nu mă pricep la vorbe, niciodată nu m-am priceput. Așa că atunci când, în cele din urmă, decid să înfrunt situația, acționez atât de repede, încât mă mir și eu. Cu mâna liberă, o apuc de gât și-mi lipesc buzele de ale ei. Totuși, atingerea buzelor noastre este la fel de efemeră ca artificiile care dispar pe cer. Ea mă împinge cu putere, îndepărtându-mă în câteva secunde de corpul ei. Reacția ei mă lasă fără răsuflare, fără cuvinte.

Senzația amară a respingerii mi se instalează în stomac și simt o presiune în piept. Ea deschide gura să spună ceva, dar o închide la loc. Nu știe ce să spună ca să nu mă rănească, văd clar asta în ochii ei, dar deja e prea târziu. Strâng din mandibulă, mă ridic și-i întorc spatele. Nu vreau mila ei.

— Artemis..., o aud șoptind în spatele meu, dar deja mă îndepărtez, lăsând-o în urmă.

În noaptea aceea decid să o las în urmă și să-mi închid din nou sufletul în fața emoțiilor. Nimeni nu mă va mai răni așa, nu voi mai fi vulnerabil, nu merită!

1

„De ce nu vrei să vorbești niciodată
despre el?”

4 iulie

Cinci ani mai târziu

CLAUDIA

„CUM E SĂ LOCUIEȘTI CU TREI BĂIEȚI ATRĂGĂTORI?”

„Ești foarte norocoasă!”

„Ce te invidiez!”

„Ce privilegiu să locuiești cu zeii aceia!”

„Cum poți să locuiești cu ei?”

„Ți-ai tras-o cu vreunul?”

„Ai putea să-mi faci rost de numărul lor de telefon?”

Acelea sunt doar câteva dintre comentariile cărora a trebuit să le fac față de când frații Hidalgo au crescut și au devenit visul umed al fetelor și, de asemenea, al băieților din acest loc. Artemis, Ares și Apolo Hidalgo, cu care am crescut, chiar dacă nu suntem rude, sunt vinovați pentru multe suspine feminine pe străzi. Cum am ajuns să locuiesc cu ei? Ei bine, mama

a lucrat ca menajeră pentru familia Hidalgo de când eram mică. Domnul Juan Hidalgo ne-a deschis ușile casei sale și ne-a lăsat să locuim aici, gest pentru care îi voi fi veșnic recunoscătoare. El s-a purtat întotdeauna foarte frumos cu noi; când mama s-a îmbolnăvit, în urmă cu un an, și n-a mai putut să muncească, el mi-a permis să o înlocuiesc la munca în casă.

Multe persoane mă invidiază și cred că viața mea este perfectă doar pentru că locuiesc cu băieți atrăgători, dar sunt foarte departe de realitate; viața nu înseamnă doar relații, sex, băieți etc. Pentru mine, este mult mai mult decât atât. Relațiile aduc doar complicații, probleme, discuții și, da, poate că oferă fericire temporară, dar merită să riști pentru crâmpaie de fericire? Nu cred, prefer stabilitatea și liniștea de mii de ori față de ceea ce poate oferi o relație, de aceea stau departe de așa ceva. Mi-e de-ajuns tot ce am de făcut acum.

Și nu mă refer doar la iubire. Mi-e foarte greu să-mi fac prieteni pentru că nu am timp de așa ceva. Muncesc în casa familiei Hidalgo toată ziua, am grijă de mama când am pauze, iar seara mă duc la facultate. Ziua mea începe la ora patru dimineața și se termină aproape de miezul nopții, și de-abia am timp să dorm. La douăzeci de ani ar trebui să am mulți prieteni, dar am o singură prietenă, iar asta pentru că suntem colege la facultate. Desigur că-i consider pe băieți prietenii mei, mai ales pe Ares și pe Apolo. Cu Artemis e o altă poveste.

În realitate, eu și Artemis am avut o relație foarte strânsă pe când creșteam. Dar totul s-a schimbat în urmă cu cinci ani, în acea noapte de 4 iulie în care l-am respins după ce m-a sărutat. De atunci, relația dintre noi nu a mai fost confortabilă și relaxată, ci a devenit distantă. El îmi vorbea doar când era necesar. Ares și Apolo au observat asta, dar nu au pus niciodată întrebări, ceea ce am apreciat, pentru că ar fi fost foarte incomod să le explic cele întâmplate.

Nici lui nu i-a fost greu să mă evite, deoarece la sfârșitul acelei veri a început facultatea. A părăsit casa și s-a dus să locuiască în campusul universitar timp de cinci ani, cât a durat facultatea. Totuși, a absolvit acum o lună și se va întoarce acasă.

Astăzi.

Viața poate fi foarte ironică atunci când își propune. Trebuia să se întorcă tocmai azi, când se împlinesc cinci ani de la noaptea aceea! Familia lui i-a organizat o petrecere surpriză. Nu pot nega că sunt agitată; ultima dată l-am văzut acum șase luni și a fost doar o secundă, când a venit acasă să-și ia niște lucruri. Nici măcar nu m-a salutat. Sinceră să fiu, sper ca de data asta să putem avea o relație mai civilizată, doar au trecut deja cinci ani de la acea noapte și nu cred că și-o mai amintește. Nu spun să fim din nou la fel de apropiați ca înainte, dar sper ca măcar să putem vorbi destins, fără să fie stânjenitor.

— E gata mâncarea? întrebă Martha, mama mea, pentru a treia oară în timp ce mă ajută să-mi închei rochia neagră la spate.

Sofia, stăpâna casei, mi-a poruncit să port această rochie; vrea ca tot personalul pe care l-a angajat pentru a-i servi pe musafirii ei să arate elegant, iar eu nu pot să fac excepție.

— Claudia, mă auzi?

Mă întorc spre mama cu un zâmbet.

— Totul e în ordine, mamă, nu-ți face griji! Dormi, bine?

O oblig să se întindă în pat și o învelesc, sărutând-o apoi pe frunte.

— Mă întorc în curând!

— Stai departe de belele! Știi deja, e mai bine să-ți ții gura...

— ...decât să fii cinstită, închei eu fraza în locul ei. Știu.

Ea îmi mângâie fața.

— Nu știi, oamenii care vin azi pot fi foarte nepoliticoși.

— Nu voi provoca probleme, mamă, deja sunt mare!

O mai sărut o dată pe frunte și mă îndepărtez de ea. Verific în oglindă dacă este perfect cocul pe care mi l-am făcut, fără nicio șuviță roșie nelalocul ei. Nu pot să-mi țin părul desfăcut pentru că voi fi în preajma mâncărilor. Sting lumina și ies din cameră, mergând repede. Tocurile negre pe care le port răsună la fiecare pas. Deși nu port prea des tocuri, mă descurc destul de bine să merg pe ele.

Ajungând în bucătărie, dau peste patru persoane, doi băieți în uniforme de chelneri și două fete îmbrăcate cu aceeași rochie ca mine; îi cunosc pentru că lucrează la firma organizatoare de petreceri la care stăpâna casei apelează mereu. Îi place să fie aceiași fiindcă lucrează foarte bine și au experiență în ceea ce privește evenimentele organizate aici, ca să nu mai spun că una din fete este prietena mea de la universitate. Știu, eu am ajutat-o să obțină jobul.

— Cum merge treaba?

Gin, prietena mea, oftează.

— Totul bine, spune și arată spre fata cu păr negru. Anellie a pregătit câteva cocktailuri și a pus șampania și vinul în minibar.

— Bine, cine va sta la minibar să pregătească băuturile? întreb și aranjez o tavă cu aperitive. Jon?

Jon încuviințează.

— Da, ca de obicei, cel mai bun barman din lume.

Îmi face cu ochiul.

Gin își dă ochii peste cap.

— Poftim? Eu prepar cele mai bune Margarita din lume!

Miguel, care a stat tăcut până acum, vorbește:

— Confirm.

Jon le arată degetul mijlociu amândurora și eu verific cât e ceasul.

— E momentul să ieșim, invitații trebuie să sosească!

Îi observ ieșind și Gin rămâne dinadins ultima ca să meargă împreună cu mine.

— Cum te simți?

Ridic din umeri.

— Normal, cum ar trebui să mă simt?

Ea mormăie:

— Cu mine nu trebuie să te prefaci! Nu l-ai mai văzut de luni bune, probabil că ești foarte emoționată.

— Sunt bine, repet.

— Ți-am zis că l-am văzut într-o revistă de afaceri zilele trecute, începe. Știi că este unul dintre cei mai tineri directori din tot statul?

Știu, iar Gin continuă să vorbească:

— Nici măcar nu terminase facultatea când a început să lucreze ca director la compania Hidalgo; i-au făcut o mică descriere în articol – este un geniu afurisit, a absolvit cu onoruri.

— Gin. Mă întorc spre ea și o iau de umeri, apoi spun: Te ador, dar ai putea să taci?

Gin pufnește.

— De ce nu vrei să vorbești niciodată despre el?

— Pentru că nu există niciun motiv să fac asta!

— Mie nu-mi scoate nimeni din cap că între voi s-a întâmplat ceva. Este singurul dintre frații Hidalgo despre care nu vrei niciodată să vorbești.

— Nu s-a întâmplat nimic, spun în timp ce ne îndreptăm spre sala unde totul este decorat și piesele de mobilier au fost înlocuite cu ornamente și mici mese foarte înalte cu băuturi și aperitive.

Sofia și Juan sunt la ușă, pregătiți să-i întâmpine pe musafiri, și-l văd pe Apolo, fiul lor cel mic, într-o parte, îmbrăcat într-un costum foarte frumos. Mă încrunt. Unde e Ares?

Urc repede scările fiindcă-i cunosc foarte bine pe băieții ăștia. Ares a fost la petrecere azi-noapte și a sosit aproape în zorii zilei, așa că cel mai probabil doarme, deși e aproape șase după-amiaza. Fără să bat la ușă, intru în camera lui, pe care nu mă miră s-o găsesc în întuneric. Mirosul de alcool și de țigară mă face să strâmb din nas. Dau la o parte draperiile de la ferestre, iar lumina asfințitului îl luminează pe băiatul de optsprezece ani pe care-l cunosc atât de bine, lungit în pat, la bustul gol, cu fața îngropată în pernă, cearșafurile acoperindu-l mai sus de mijloc. Nu mă surprinde nici să o văd pe fata blondă care doarme lângă el; deși nu o cunosc, știu că trebuie să fie una dintre fetele lui de-o noapte.

— Ares!

Îi lovesc ușor umărul și el doar geme deranjat.

— Ares!

De data asta îl strâng de umăr și reușesc să-l fac să deschidă ochii aceia albaștri pe care-i are, atât de asemănători cu ai mamei lui.

— Ah, lumină! se plânge, punându-și mâna peste ochi.

— Lumina este cea mai mică problemă a ta.

Îmi îndrept corpul, cu mâinile în șold.

— Ce-i?

Se ridică în capul oaselor și-și masează fața.

Rostesc singurul cuvânt care știu că-i va spune tot ce trebuie să știe.

— Artemis.

Observ cum totul face clic în mintea lui și se ridică. Poartă doar niște boxeri și, dacă nu l-aș fi văzut de atâtea ori așa, m-ar fi uimit.

— La naiba! Sosește azi!

— Fugi și fă-ți duș! îi poruncesc. Costumul tău e agățat pe ușa de la baie.

Ares dă să fugă la baie când o vede pe fată dormind în patul lui.

— Of, la naiba!

Ridic o sprânceană.

— Credeam că iei o pauză de la aventurile sexuale de-o noapte.

— Luasem... Ah, alcool blestemat! Se scarpină la ceafă și adaugă: N-am timp să mă ocup de toată drama care va însemna s-o scot de-aici.

Se apropie de mine.

— Tu ții la mine, nu-i așa, Clau?

— Nu mă ocup! Trebuie să fii responsabil pentru faptele tale!

— Dar nu am timp. Te rog! mă imploră. Nu voi putea coborî la timp să-l întâmpin pe fratele meu dacă trebuie să mă ocup de asta.

— Bine, asta e ultima oară, serios îți zic! Îl împing spre baie și adaug: Fugi!

Oftând, o trezesc pe fată. Ea se îmbracă în tăcere și îi ofer cât de multă intimitate pot. Este stânjenitor și e oribil să spun că sunt obișnuită cu aceste situații, dar chiar sunt. Locuitul cu un băiat de optsprezece ani în plin apogeu sexual m-a obligat să mă obișnuiesc. Apolo încă e foarte inocent și-i mulțumesc Cerului pentru asta! Trebuie să recunosc că blonda e foarte drăguță și mi-e milă de ea.

— Haide, o să-ți comand un taxi și te însoțesc până la ieșirea din spate!

Ea se arată ofensată.

— Ieșirea din spate? Cine crezi că sunt? Și încă nu mi-ai zis cine ești tu...

Îi înțeleg întrebarea, deoarece, fiind îmbrăcată cu rochia asta elegantă, nimic nu indică faptul că sunt doar menajera casei.

— Asta nu-i important. Jos are loc o petrecere și, dacă nu vrei ca o grămadă de oameni să te vadă ieșind cu înfățișarea asta, îți sugerez să folosești ușa din spate.

Ea îmi aruncă o privire ucigașă.

— Nu mă interesează!

Ce nerecunoscătoare!

Știu că fac treaba murdară și nu sunt deloc de acord cu asta, dar îl cunosc bine pe băiat, știu că el este dureros de sincer, că le spune mereu clar fetelor ce-și dorește. Iar dacă, în pofida a toate acestea, ele îi dau ce vrea și așteaptă mai mult de la el, asta deja e problema lor.

După ce o expediez pe față și o văd plecând într-un taxi, mă întorc la petrecere. Au sosit deja mai mult persoane îmbrăcate în rochii elegante și costume de firmă. Arborez cel mai frumos zâmbet și încep să servesc cu amabilitate, râzând la glume care nu mi se par amuzante și făcând complimente tuturor, deși nu sunt sincere.

Pe măsură ce trece timpul și se umple încăperea, devin din ce în ce mai agitată. Aceasta este o petrecere surpriză. Artemis habar n-are că, atunci când se va întoarce acasă în seara asta, după atât de mult timp, îl va întâmpina toată această lume, și se apropie din ce în ce mai mult ora sosirii lui. Nici măcar nu știu de ce sunt agitată. Doamna Sofia ne cere tuturor să-i acordăm atenție și ne roagă să facem liniște. Jon stinge luminile și toți așteaptă într-o tăcere absolută, în timp ce auzim cum se deschide ușa.

Artemis este aici!